

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **D. S.**
bytem H., S. 1351

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21

za účasti: Slovácké vodárny a kanalizace
sídlem Uherské Hradiště, Za Olšávkou 290

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 7.2.2018, č.j. KUZL 6636/2018, sp.zn. KUSP 83163/2017 ÚP-Ha,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 7.2.2018, č.j. KUZL 6636/2018, sp.zn. KUSP 83163/2017 ÚP-Ha, a rozhodnutí, které mu předcházelo (rozhodnutí stavebního úřadu v Uherském Ostrohu ze dne 1.11.2017, č.j. MUUO 4048/2017MIK).

I. Podstata věci

2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7.2.2018 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu v Uherském Ostrohu ze dne 1.11.2017, kterým bylo žalobkyni jako vlastníkovu stavby nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), odstranění stavby „Chata – UNIMO buňka a venkovní posezení“ umístěné na pozemku parc. č. x k.ú. x, obec x, která byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem a nebyla dodatečně povolena.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobkyně namítá, že pozemek, na němž je stavba umístěna, se nachází v lokalitě, o níž se dlouhodobě jedná jako o území, kde probíhá změna územního plánu tak, aby zde bylo možno budovat rekreační objekty pro individuální i hromadnou rekreaci. Stavba chaty je zde umístěna více než 20 let (stejně jako desítky jiných rekreačních staveb v dané lokalitě).
4. Podle žalobkyně současný územní plán odůvodňuje stavební uzávěru těžbou šterkopísku. Tato těžba však již byla ukončena, pozemky jsou rekultivovány a těžební společnosti s umístěním staveb pro rekreaci souhlasí.
5. Žalobkyně poukazuje na to, že zastupitelstvo obce dne 15.12.2016 schválilo pořízení změny územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, neboť byla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Žalobkyně upozorňuje též na zpracovanou územní studii „Využití ploch po těžbě šterkopísku – Ostrožská jezera“, která je jedním z hlavních důvodů změny územního plánu.
6. Podle žalobkyně stavební úřad pochybil, pokud nepřerušil řízení dle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), do doby definitivního schválení nového územního plánu. Stavební úřad i žalovaný nesprávně posuzovali celou věc podle stávající územně plánovací dokumentace, která neodpovídá realitě.
7. Žalobkyně rovněž poukazuje na to, že je nařízeno i odstranění venkovního posezení, které není stavbou, jež by vyžadovala povolení nebo opatření stavebního úřadu.
8. Žalobkyně tedy navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil. Na svém procesním postoji setrvala žalobkyně po celou dobu řízení před zdejším soudem, i na jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

9. Žalovaný je toho názoru, že žalobní námitky směřují spíše proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby a v řízení nyní posuzovaném nemají tyto námitky místo. Podle žalovaného dosud nebyla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Územní plán umístění staveb neumožňuje.
10. Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podstatou sporu v nyní posuzované věci je právní otázka, zda měl správní orgán, v daném řízení stavební úřad, přerušit řízení o odstranění stavby, případně o dodatečné povolení stavby, s ohledem na údajně probíhající změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, na jejímž území se nachází stavba, jejíž odstranění je napadeným rozhodnutím nařízeno.
14. V daném případě je napadeno rozhodnutí, kterým bylo pravomocně nařízeno odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
15. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
16. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 tohoto zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109

tohoto zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 tohoto zákona. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

17. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
18. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje jako řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy samostatným řízením v rámci řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím řízení o dodatečném povolení stavby je možné zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření. V tomto řízení stavební úřad posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro to, aby byla stavba dodatečně povolena. Naopak v řízení o odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena; mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které mohli žalobci uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2017, č.j. 5 As 90/2017-22).
19. V daném případě žalobkyně požádala o dodatečné povolení stavby, avšak její žádost byla pravomocně zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí však žalobkyně žalobu, kterou by mohl zdejší soud projednat, nepodala.
20. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby však lze zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena.
21. Žalobkyně ale nic takového ve vztahu ke stavbě chaty nenamítá. Netvrdí, že by stavba chaty, která má být odstraněna, disponovala odpovídajícím rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, ani netvrdí, že by byla stavba dodatečně povolena. Žalobkyně nenamítá ani to, že se nejedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona, která nevyžaduje žádné

povolení či opatření stavebního úřadu. Toliko ve vztahu k posezení, které je umístěno na zpevněné ploše vedle stavby chaty, žalobkyně namítá, že se o stavbu nejedná. Soud však souhlasí se žalovaným, že posezení tvoří se stavbou chaty jeden funkční celek – soubor staveb, který je tvořen chatou (UNIMO buňkou) a venkovním posezením umístěným na zpevněné ploše. Toto posezení soud považuje za nedílnou součást stavby chaty. Žalovaný tedy nepochybil, pokud nařídil odstranění stavby chaty spolu s posezením.

22. Žalobkyně dále namítá, že se jedná o stavbu, která se v dané lokalitě nachází již desítky let (aniž by to doložila), a že s ohledem na změnu v území a plánovanou budoucí změnu územního plánu měl žalovaný řízení o dodatečném povolení staveb přerušit a vyčkat vydání nového územního plánu.
23. Žalobkyně tyto námitky nesměřuje proti rozhodnutí o odstranění stavby, nýbrž proti rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť v tomto řízení stavební úřad posuzuje soulad stavby s územním plánem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je soud oprávněn posuzovat, zda stavební úřad správně posoudil soulad stavby s územním plánem a zda zohlednil případnou plánovanou změnu územního plánu. Takovou žalobu však žalobkyně nepodala a nedala tak soudu možnost se těmito jejími námitkami zabývat. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby k tomu soud oprávněn není. Soud totiž není oprávněn v řízení o žalobě přezkoumávat jiná rozhodnutí než ta, která jsou předmětem žaloby (v daném případě tedy tolík rozhodnutí o nařízení odstranění stavby). Soud tak není oprávněn posuzovat, zda stavební úřad postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu se zákonem či nikoli. Byť by stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby skutečně pochybil, neměla by tato skutečnost žádný vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Už právě uvedené vede k zamítnutí žaloby.
24. Ve snaze hledat obecně spravedlivé řešení situace žalobkyně však zdejší soud přesto považuje za vhodné vyjádřit se i k žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutím o dodatečném povolení stavby.
25. Pokud žalobkyně namítala, že stavební úřad pochybil, jestliže řízení o dodatečné povolení stavby nepřerušil, tak k přerušení řízení nebylo důvodu. Přestože podle § 64 odst. 2 správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením přeruší na požádání žadatele, takovou povinnost správního orgánu nelze dovozovat vždy (automaticky) bez ohledu na situaci, v níž je požadavek ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu uplatňován. Typicky nemá správní orgán povinnost řízení přerušit v případě, kdy zjistí, že (podle aktuálního právního a skutkového stavu, ohledně něhož ani nemá v dohledné době dojít ke změně ve prospěch účastníka řízení – žadatele) žádosti není možné vyhovět a že je namístě ji bez dalšího dokazování zamítnout (*mutatis mutandis* rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5A 267/2010-36 ze dne 19.1.2015). Jestliže stavební úřad po podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení ke stavbě, která nebyla povolena „řádne“, zjistil, že stavba je umístěna v dobývacím prostoru, že je umístěna v ochranném pásmu vodního zdroje a že je umístěna v rozporu s územním plánem, aniž by změny správních aktů, z nichž vymezení dobývacího prostoru, ochranného pásma vodního zdroje či podmínek

územního plánování vyplývalo, byly v pokročilé fázi jejich eventuálního přijetí, k přerušení řízení nebylo důvodu. Zdejší soud by nepovažoval za srozumitelnou aplikaci práva (konkrétně § 64 odst. 2 správního řádu), aby řízení o dodatečném povolení stavby (tedy stavby, jež měla být povolována především v „řádném“ řízení o vydání stavebního povolení), mohlo být k žádosti (případně k libovolně se řetězícím žádostem) stavebníka na relativně nekonečnou dobu přerušeno z toho důvodu, že by v budoucnu eventuálně mohlo dojít ke změně právního rámce, který nyní, v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby, její dodatečné povolení neumožňuje.

26. Stavba byla postavena bez stavebního povolení. Konkrétní období výstavby je v principu nerozhodné. Stavba postavená bez stavebního povolení má být zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen za situace, pokud stavebník prokáže splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.10.2005, č.j. 10 Ca 220/2004-26). Důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby nese vlastník takové stavby (stavebník); je tedy na něm, aby v řízení o dodatečném povolení stavby naplnění podmínek prokázal (kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.11.2006, č.j. 6 As 43/2004-101), aniž by mu mělo být poskytováno jakékoli dobrodíní vyčkávání pro něj eventuálního („možná“) příznivějšího právního stavu. Právým cílem žádosti o přerušení řízení v situaci, jaká je dána v nyní posuzované věci, je získání neoprávněné výhody stavebníka oproti stavu, v němž měl stavebník o povolení stavby žádat (v „řádném“ řízení) i v němž o dodatečné povolení stavby nakonec žádal; proto nebylo namístě řízení přerušovat (*mutatis mutandis* rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 117/2009-39 ze dne 9.1.2013). Nepřerušil-li tedy stavební úřad řízení a rozhodl-li o žádosti žalobce bez vyčkávání na možné budoucí změny územního plánu, pak podle zdejšího soudu nepochybil.
27. Tím spíše pak nebyl důvod pro přerušení řízení o odstranění stavby, byla-li pro toto řízení změna územního plánu zcela nepodstatná. Došlo-li by během řízení o odstranění stavby skutečně ke změně územního plánu, event. pokud by taková změna byla již „na spadnutí“, mohla žalobkyně podat novou žádost o dodatečné povolení stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2016, č.j. 6 As 230/2015-34). V rámci tohoto řízení by stavební úřad byl povinen posoudit novou žádost o dodatečné povolení stavby a při tom zohlednit nový územní plán. Tomu by nebránila ani skutečnost, že stavební úřad o žádosti o dodatečné povolení stavby v řízení o odstranění stavby již jednou rozhodl, neboť na negativní rozhodnutí o žádosti nelze nahlížet jako na překážku věci pravomocně rozhodnuté (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2018, č.j. 5 As 122/2016-36). K ničemu takovému však v daném případě nedošlo, neboť žalobkyně novou žádost nepodala a ostatně ani k žádné změně územního plánu v dotčené lokalitě nedošlo.
28. Žalobkyně se dále dovolávala toho, že obec Ostrožská Nová Ves schválila pořízení změny územního plánu na zasedání zastupitelstva.
29. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že dne 9.2.2017 proběhlo v obci jednání, jehož předmětem bylo pořízení změny č. 1 územního plánu Ostrožská Nová Ves, přičemž

změna se týká lokality, jejíž součástí je i předmětný pozemek žalobkyně v k.ú. x. Veškeré úvahy o případné změně územně plánovací dokumentace obce Ostrožská Nová Ves, již se žalobkyně dovolává, se ke dni rozhodnutí stavebního úřadu nacházely v počáteční fázi, vůbec nebylo možno předvídat další vývoj řízení o návrhu na změnu územně plánovací dokumentace, natož aby se přijetí změny v dohledné době jevilo jako pravděpodobné, a současně se nejednalo pro stavební úřad o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. Žalobkyně jasně nesplňovala podmínku pro dodatečné povolení stavby, což sama ostatně ani nerozporuje, a nebylo-li možné předjímat výsledek řízení o návrhu na změnu územně plánovací dokumentace, tudíž ani její změnu, či podobu změny, která by v posuzované věci mohla ovlivnit postoj stavebního úřadu, nebylo důvodu k jakémukoli vyčkávání na děje budoucí a nebylo ani důvodu řízení o dodatečné povolení stavby přerušovat a rozhodnutí o žádosti žalobkyně oddalovat.

30. Jestliže žalobkyně odkazuje na možný vliv eventuální budoucí změny územně plánovací dokumentace na aktuální situaci, v níž bylo o její žádosti rozhodováno, je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.12.2015, č.j. 3 As 35/2015-32, podle něhož nepřihlédne-li správní orgán v rozhodnutí o odstranění a dodatečném povolení stavby ke schválenému zadání změny územního plánu, která se týká území, na němž je taková stavba umístěna, nejedná se bez dalšího o vadu řízení, pro kterou by bylo namíste takové rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 76 odst. 1 a § 78 odst. 1 s.ř.s.).
31. Nad rámec uvedeného je třeba poukázat na to, že zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že ani aktuální stav procesu pořizování nové územně plánovací dokumentace Ostrožské Nové Vsi není v takové fázi, která by přerušení řízení odůvodňovala. Možné budoucí změny územně plánovací dokumentace se totiž nacházely v rané fázi, kdy se teprve shromažďují podklady pro zpracování zadání změny územního plánu.
32. Pokud jde o studii „Využití ploch uvolněných po těžbě šterkopísku – Ostrožská jezera“, tak ani tu nelze pokládat za významnou z pohledu jakéhokoli vyčkávání na případné děje následující, jež by měly rozhodnutí stavebního úřadu oddalovat. Tato studie nabízí jedno z možných řešení využití daného území, avšak přímo neslouží pro rozhodování stavebního úřadu.
33. Stavebnímu úřadu ani žalovanému nelze, z pohledu obecnější spravedlnosti, vytýkat ani to, že by snad se svým rozhodováním „spěchali“ proto, aby v mezidobí nedošlo ke změně právního rámce, která by nakonec pro žalobkyni byla příznivá a dodatečné povolení stavby umožňovala. Stavební úřad ani žalovaný vskutku nerozhodovali za situace, kdy by jakákoli taková změna byla „na spadnutí“, nadto ani následný vývoj po vydání napadených rozhodnutí neukazuje, že by postupem času měly stavby podmínky především územního plánování začít splňovat.
34. Žalovanému tedy nelze vytýkat jakoukoli nezákonnost při vydávání napadených rozhodnutí ani jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobcům, jež by mohla alespoň nepřímou atakovat jejich subjektivní veřejná práva. Nadto zdejší soud neshledal ani žádné mimořádné důvody, pro které by, i přes povinnost přezkoumávat napadené

rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, jaký byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), měl – pro dosažení obecné spravedlnosti pro žalobkyni – napadené rozhodnutí rušit s ohledem na aktuální skutkový a právní stav v době svého rozhodování.

35. Zdejší soud tedy shledal žalobu nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. je zamítl.

V. Náklady řízení

36. Pokud jde o náklady řízení, o nich zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně úspěšnou nebyla, právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá. To by náleželo žalovanému, zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení náklady převyšující náklady jeho jinak běžné úřední činnosti, a proto rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osobě na řízení zúčastněné nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady, a proto soud rozhodl tak, že osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31.5.2019

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.